

پیاده‌روی یکی از شیوه‌های جابجایی در سفرهای روزانه محسوب شده و ۲۵ تا ۳۰ درصد سفرهای فعلی در شهرهای کشور به صورت پیاده انجام می‌شود. فاصله‌های زیر ۵۰۰ متر (حدود ۶ دقیقه) بسیار برای پیاده رفتن مناسب است و حتی در برخی از شهرهای پیشرو دنیا تا فواصل ۱ کیلومتر (۱۲ دقیقه) را برای پیاده‌روی برنامه‌ریزی می‌کنند.

• محدودیت‌ها جهت ارتقاء قابلیت پیاده‌روی در شهرها

➤ اعیانی‌سازی محله‌ها

بهبود قابلیت پیاده‌روی می‌تواند کیفیت زندگی در محله‌ها را ارتقاء دهد، اما ممکن است منجر به افزایش اجاره‌بها و قیمت خانه‌ها و حذف خانواده‌های کم‌درآمد از محله‌های مقرون به صرفه قبلی گردد.

➤ وابستگی به حمل‌ونقل عمومی

شهرهایی با قابلیت پیاده‌روی مناسب، به یک سیستم حمل‌ونقل عمومی موثر (و بالعکس) وابسته هستند. در مکان‌هایی که حمل‌ونقل عمومی قابل اعتمادی برای پر کردن شکاف بین پیاده‌روی و رانندگی وجود نداشته باشد، افزایش خودرو محوری به وجود خواهد آمد.

➤ رویکرد جامع

بهبود و ارتقاء پیاده‌روی نیاز به یک رویکرد جامع دارد و بدون آن، تاثیرگذاری در مقیاس گسترده، دشوار به نظر می‌رسد. به طور مثال پاکسازی سطوح پیاده‌روها ممکن است کار آسانی باشد، اما برطرف کردن برخی مسائل اجتماعی، نظیر میزان جرم‌خیزی که ارتباط مستقیمی با میزان پیاده‌روی دارد، دشوار خواهد بود.

➤ تکرار مجدد

استراتژی و هزینه برای توسعه زیرساخت پیاده‌روی در شهرها وابسته به ماهیت و ویژگی‌های هر شهری متفاوت است. به همین جهت یک رویکرد مشابه توسعه برای همه شهرها پاسخگو نخواهد بود (۱).

پیاده‌روی و تاثیرگذاری بر رفع معضلات شهری

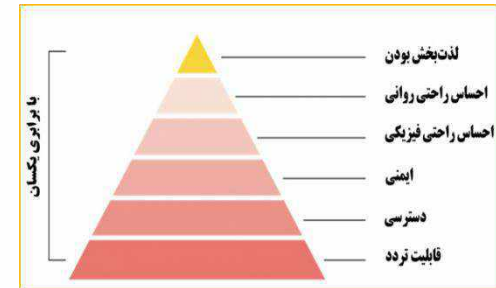
گسترش شهری و افزایش تراکم جمعیت در مراکز شهری، چالش‌هایی را برای یافتن راه‌حل‌های مرتبط با حمل‌ونقل پایدار ایجاد می‌کند که ضمن کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای، راحتی ساکنان را نیز حفظ نماید. ارتقاء پیاده‌روی به‌عنوان یک راه‌حل شهری، تنش‌های مفهومی و عملی بین علایق فردگرایانه در تمایل به مالکیت و استفاده از خودرو شخصی از یک سو و نیاز به کاهش مصرف انرژی مبتنی بر حمل‌ونقل از سوی دیگر را کاهش می‌دهد.

بررسی‌ها نشان می‌دهد پیاده‌روی و فعالیت بدنی، انگیزه اصلی برای تغییرات اساسی در شهرها و زیرساخت‌های پایدار بوده و آغازی برای ایجاد تغییرات رفتاری در کاهش وابستگی به خودرو جهت انجام سفرهای روزانه می‌باشد (۲).

پیاده‌روی و ارتباط آن با سلامت، حمل‌ونقل پایدار و زیست‌پذیری

• سلسله مراتب نیازها برای ارتقاء پیاده‌روی

مزایای وجود شهرهایی با قابلیت پیاده‌روی سلامت ➤ پیاده‌روی به معنای سلامت بدن و ذهن، تصادفات جاده‌ای کمتر و کاهش آسیب‌های ناشی از آلودگی هوا است. با توجه به اینکه آلودگی هوا در حال حاضر باعث یک مورد از هر ۸ مورد مرگ در سراسر جهان می‌شود، این یکی از مزایایی است که نمی‌توان آن را نادیده گرفت.

➤ محیط‌زیست

پیاده‌روی بیشتر به معنای انتشار آلودگی کمتر می‌باشد. حدود ۲۵ درصد از میزان انتشار سالانه آلاینده CO₂ در جهان و ۱۵ درصد از انتشار سالانه مجموع آلاینده‌ها، مربوط به بخش حمل‌ونقل است. همچنین لازم به ذکر است ۷۲ درصد از آلاینده‌های تولیدشده در بخش حمل‌ونقل، مربوط به حمل‌ونقل جاده‌ای می‌باشد.

➤ ابعاد اجتماعی

شهرهایی با قابلیت پیاده‌روی، عدالت را ترویج می‌کنند. پیاده‌روی خوب به همه این امکان را می‌دهد که صرف‌نظر از سطح درآمد، در هزینه‌های سفر صرفه‌جویی کنند. در ساختار شهرهایی که برای پیاده‌روی طراحی شده‌اند، همه افراد می‌توانند به راحتی به خدمات اولیه شهری دسترسی داشته باشند (۱).

ویژگی‌های طراحی شهری متناسب با پیاده‌روی، که با سطوح هرم فوق مطابقت دارند، بسته به فردی که در حال پیاده‌روی است متفاوت خواهد بود. به عنوان مثال، امکاناتی که برای یک فرد توانمند وجود دارد ممکن است برای شخصی که روی ویلچر است مطلوب نباشد. در ابتدایی‌ترین سطح، خیابان‌ها باید «قابلیت تردد» داشته و از نظر فیزیکی قابلیت پیاده‌روی داشته باشند. به منظور ارتقاء پیاده‌روی، خیابان‌ها باید در مولفه‌های دسترسی، ایمنی، مناسب بودن برای استفاده، احساس راحتی برای پیاده‌روی و ایجاد یک تجربه لذت‌بخش، مطلوبیت داشته باشند. به عبارت دیگر، مردم باید به طور مکرر پیاده‌روی را به رانندگی ترجیح دهند (۱).